

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: **B. D.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. 332/2016, JID: 15524/2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 3. 2016, č. j. 332/2016, JID: 15524/2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 9. 12. 2015, č. j. MgMT-SČ 056121/PŘ/I682/2015/Lo, č. j. dokumentu MgMT/140150/2015, kterým byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a dvou přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se prvního přestupku dopustil tím, že dne 28. 4. 2015 ve 21:14 hodin v Teplicích, na Zámeckém náměstí, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Jaguar, r. z. „X“, nerespektoval dopravní značku „B1 – zákaz vjezdu“ s dodatkovou tabulkou „Jen na povolení MgM Teplice“ a do místa, kde to tato dopravní značka zakazuje, s vozidlem vjel. Druhého přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 23. 5. 2015 ve 0:10 hodin v Teplicích, na Zámeckém náměstí, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Jaguar, r. z. „X“, nerespektoval dopravní značku „B1 – zákaz vjezdu“ s dodatkovou tabulkou „Jen na povolení MgM Teplice“ a do místa, kde to tato dopravní značka zakazuje, s vozidlem vjel. Třetího přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 18. 7. 2015 v 14:25 hodin v Dubí, ulici Ruská překročil maximální dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu byla silničním laserovým rychloměrem naměřena rychlost 65 km/h po odečtení odchylky ± 3 km, tedy 62 km/h. Za tři přestupky byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že mu i přes jeho žádost v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí mu nebylo před rozhodnutím ve věci sděleno, která oprávněná úřední osoba bude v odvolacím řízení rozhodovat, aby mohl podat námitku podjatosti této osoby. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a taktéž poukázal na zásah do jeho práva na obhajobu, které zaručuje Listina základních práv a svobod. Žalobce argumentoval tím, že nemohl své odvolání doplnit, neboť riskoval, že se s jeho argumentací seznámí případně podjatá osoba.
3. Žalobce dále namítl nesprávně zjištěný skutkový stav. Žalobce se domnívá, že rozhodnutí magistrátu nemá oporu ve správním spise, neboť magistrát rozhodl o vině žalobce ohledně údajného porušení dopravní značky „B1 – zákaz vjezdu“ pouze na základě fotodokumentace a oznámení o přestupku. Žalobce připomněl, že oznámení o přestupku má povahu úředního záznamu, který není ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu důkazním prostředkem. Žalobce neuvedl, že se přestupku dopustil, jak je v oznámení o přestupku uvedeno, a vyjádřil pochybnost nad tím, že by jakákoliv osoba, která by se ke spáchání přestupku doznala, posléze odmítla oznámení o přestupku podepsat. Žalobce se rovněž domnívá, že porušení zákazu dopravní značky „B1 – zákaz vjezdu“ policisté vydedukovali, neboť předmětné vozidlo již za touto dopravní značkou stálo, a tedy policisté neviděli, že jako řidič motorového vozidla nařízení této dopravní značky porušil. Navíc žalobce tvrdil, že se předmětného přestupku dopustil jeho dobrý kamarád a ve správním řízení byl připraven sdělit jeho totožnost, přičemž stejnou argumentaci uvedl i ohledně druhého přestupku, tj. porušení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobce k tomu doplnil, že v oznámení o prvním přestupku, jakož i v oznámení o druhém přestupku, jsou použita naprosto stejná souvětí, což podle jeho názoru znevěrohodňuje zasahující policisty.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Vedle toho žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, kterou spatřuje v neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí, v němž podle jeho názoru absentuje označení místa spáchání druhého přestupku, kde mělo ke spáchání předmětného přestupku dojít. Žalobce trvá na tom, že ač žalovaný bez dalšího prvoinstanční rozhodnutí magistrátu potvrdil, označení místa spáchání přestupku „v Dubí, ul. Ruská“ je nedostatečné, neboť ulice Ruská měří cca 4 km. Žalobce připomněl, že jednoznačná individualizace skutku slouží k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným, k čemuž doplnil, že předmětného dne byl na té samé ulici zastaven jinou hlídkou policie, a to opětovně pro podezření ze spáchání překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobce podotkl, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není též zřejmá konkrétní forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou. Žalobce se domnívá, že prvostupňové rozhodnutí je z tohoto důvodu nesrozumitelné a musí být zrušeno. K tomu žalobce dodal, že nejvyšší dovolená rychlost v obci nevyplývala z právního předpisu, ale byla upravena dopravní značkou „B20a“ s číselným údajem 60, což doložil pořízenou fotografií z údajného místa měření rychlosti. Žalobce zdůraznil, že tato skutečnost má vliv na právní posouzení předmětného skutku, neboť by pak došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti o pouhé 2 km/h.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Ohledně nesdělení jména oprávněné úřední osoby, která bude v odvolacím správním řízení rozhodovat, žalovaný uvedl, že zmocněnce žalobce ve správním řízení, Ing. J., před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí odkázal pro futuro pro všechny případy, v nichž vystupuje jako zmocněnec, dopisem ze dne 10. 7. 2015, č. j. 2664/DS/2015, JID: 92540/2015/KUUK, na webové stránky Krajského úřadu Ústeckého kraje, kde je jmenovitý přehled všech oprávněných úředních osob oddělení dopravně správních agend, jež zajišťují výkon státní správy v přenesené působnosti odvolacího orgánu. Žalovaný podotkl, že zmocněnec žalobce si je vědom toho, kde pracovníky krajského úřadu, kteří se zabývají odvolacím řízením přestupků v dopravě, najít, a to včetně jejich telefonních čísel. K tomu žalovaný doplnil, že téměř v každém správním řízení proti rozhodnutí správního orgánu v dopravních přestupcích, které zmocněnec žalobce napadá, byl odkázán na zmíněné webové stránky žalovaného. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že zmocněnec žalobce ve svých blanketních odvoláních pouze mění čísla jednací a jména klientů (žalobců). Toto domněnku podle názoru žalovaného podporuje skutečnost, že ani přes výzvu k doplnění blanketního odvolání toto nebývá zmocněncem nikdy doplněno. K tomu žalovaný poznamenal, že zmocněnec žalobce přitom sám ve svých blanketních odvoláních uvádí, že odvolání doplní v zákonné lhůtě. Žalovaný je tak přesvědčen, že se jedná pouze o snahu oddálit výsledek správního řízení.
6. K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že ze správního spisu jasně vyplývá, že policejní strážníci viděli motorové vozidlo žalobce, jak stojí v působnosti značky zákazu vjezdu a zákazu stání, a to rovnou ve dvou případech. Žalovaný popsal průběh řešení prvního dopravního přestupku, k čemuž doplnil, že videozáznam je ve složce str. „X“ W. na ředitelství Městské policie Teplice. Skutečnost, že se žalobce k věci nevyjádřil, je podle názoru žalovaného jeho vlastní volbou. K dodatečnému tvrzení žalobce, že se předmětného přestupku nedopustil, žalovaný uvedl, že právě toto tvrzení měl uvést do oznámení o přestupku. Tvrzení o tom, že vozidlo žalobce toho dne řídil jeho přítel, žalovaný proto shledává jako účelové tvrzení. Žalovaný nevidí problém v tom, že jsou si oznámení o přestupcích ohledně nerespektování dopravní značky „B1 – zákaz Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vjezdu“ podobné, neboť je zavedenou praxí, že si strážníci mezi sebou ponechávají tzv. vzory úředních záznamů a jiných písemností, které jsou následně použity na jiný případ. K tomu žalovaný doplnil, že sám zmocněnec žalobce takovýchto vzorů využívá, a to jednak ohledně plné moci, a jednak ohledně blanketních odvolání.

7. Námitka žalobce ohledně nedostatečně konkretizovaného místa měření rychlosti je podle žalovaného mylná. Žalovaný vycházel ze spisové dokumentace, která je součástí správního spisu, a z níž je zřejmé, jak daleko je vozidlo žalobce od stanoviště měření městskou policií, což bylo ztotožněno pomocí webových stránek www.mapy.cz za pomoci aplikace panorama. Žalobce tak byl podle žalovaného změřen v takovém úseku, odkud je vidět jeho vozidlo od změření po samotné zastavení vozidla. Na tvrzení žalobce, že byl téhož dne na stejném místě stavěn jinou hlídkou policie, nemůže žalovaný reagovat, neboť mu toto není z žádných záznamů známo.
8. Žalovaný připomněl, že výrok rozhodnutí musí podle ust. § 77 zákona o přestupcích obsahovat i formu zavinění, nicméně stalo se tak novelou platnou od 1. 10. 2015, k čemuž doplnil, že předmětné přestupky se staly ještě před účinností této novely. Žalovaný tak považuje námitku žalobce za neopodstatněnou.
9. K námitce týkající se upravené rychlosti v obci, žalovaný konstatoval, že místo měření bylo prováděno mezi čerpací stanicí OMV a kruhovým objezdem v ulici Ruská u domu č. „X“ směrem od Teplic, kde je rychlost upravena na 50 km/h. fotografie, kterou žalobce připojil k žalobě, je z úplně jiného místa, a proto žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobce sám nekonkretizoval místo měření rychlosti, ale prostě použil fotografii, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou na 60 km/h.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný výslovně s tímto postupem souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná.
13. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 22. 7. 2015 bylo Městskou policií Dubí, magistrátu oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 18. 7. 2015 v 14:25 hodin v obci Dubí, ulici Ruská tím, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 12 km/h. Součástí tohoto oznámení bylo i ručně vypsané oznámení dopravního přestupku, dle kterého se předmětného přestupku dopustil žalobce, výstup Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z měření č. j. MP 1659/Př/2015, z něhož vyplývá, že měření proběhlo v ulici Ruská, v Dubí, a že předmětného dne prováděla Městská policie Dubí dohled nad dodržováním maximální povolené rychlosti v obci s rychlostním limitem 50 km/h, přičemž projíždějícímu vozidlu Jaguár, r. z. „X“, byla v rámci této kontroly v 14:25 hodin naměřena rychlost 65 km/h, po odpočtu rychlost 62 km/h. Součástí předmětného oznámení byla i fotografická dokumentace z měření rychlosti vozidla, ověřovací list Českého metrologického institutu, se sídlem Okružní 31, 638 00 Brno, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM použitého v rámci měření, osvědčení T. K., služební číslo „X“, o absolvování odborné přípravy pro užívání laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM a rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, Územní odbor Teplice, ze dne 17. 12. 2014, č. j. KRPU-267075-3/ČJ-2014-040906, o určení míst k měření rychlosti vozidel Městskou policií Dubí v působnosti města Dubí a Novosedlice na rok 2015, mezi nimiž se nacházela i ulice Ruská, přičemž měření mohlo v roce 2015 probíhat v ulici Ruská u kruhového objezdu, zdravotního střediska, horní čerpací stanice OMV či nad Městským úřadem.

14. Dále bylo magistrátu Městskou policií Teplice dne 27. 5. 2015 oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 23. 5. 2015 v 0:10 hodin stál s vozidlem Jaguár, r. z. „X“, v působnosti značky „B1 – zákaz vjezdu“ bez povolení magistrátu. Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam ze dne 23. 5. 2015 sepsaný str. „X“ S. a str. „X“ L., z něhož vyplývá, že hlídka Městské policie Teplice byla vyslána Stálou službou MP Teplice na Zámecké náměstí v Teplicích, neboť se tam měla nacházet zaparkovaná auta bez povolení MgM Teplice. Hlídka při příjezdu na Zámecké náměstí dne 22. 5. 2015 v 23:45 hodin zjistila, že na místě parkuje motorové osobní vozidlo značky Jaguár, r. z. „X“, a to v působnosti dopravní značky „B1 – zákaz vjezdu“ a zároveň v působnosti dopravní značky „B29 – zákaz stání“. Vzhledem k tomu, že se řidič vozidla opakovaně na zanechané výzvy Městské policie Teplice na jejich služebnu nedostavuje, začal str. „X“ L. dne 23. 5. 2015 v 0:10 hodin na vozidlo instalovat tzv. botičku. Během této činnosti se k vozidlu dostavil řidič, který byl vyzván k prokázání totožnosti a podání vysvětlení. V osobě řidiče byl ztotožněn žalobce, který uvedl, že přestupek uznává, ale ihned požádal o předání věci do správního řízení. Do oznámení o přestupku se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat jej. Součástí předmětného oznámení byla i fotografická dokumentace, plánek zámeckého náměstí s vyznačeným místem zaparkovaného vozidla a výpis z evidenční karty žalobce, z níž bylo zjištěno, že žalobce se přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 4 písm. c) téhož zákona dopustil v 2014 již třikrát.
15. Do třetice bylo Magistrátu města Teplice dne 11. 5. 2015 oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 28. 4. 2015 v 21:14 hodin stál s vozidlem Jaguár, r. z. „X“, v působnosti značky „B1 – zákaz vjezdu“ bez povolení magistrátu MgM Teplice. Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam ze dne 28. 4. 2015 sepsaný str. „X“ M. a str. „X“ L., z něhož vyplývá, že hlídka Městské policie Teplice spatřila na Zámeckém náměstí v Teplicích zaparkované vozidlo značky Jaguár, r. z. „X“, a to v působnosti dopravní značky „B1 – zákaz vjezdu“ a zároveň v působnosti dopravní značky „B29 – zákaz stání“. Vzhledem k tomu, že se řidič vozidla opakovaně na zanechané výzvy Městské policie Teplice na jejich služebnu nedostavuje, začal str. „X“ M. na vozidlo instalovat tzv. botičku. Během této činnosti se k vozidlu dostavil řidič, který byl vyzván k prokázání totožnosti a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podání vysvětlení. V osobě řidiče byl ztotožněn žalobce, který uvedl, že přestupek uznává, ale ihned požádal o předání věci do správního řízení. Do oznámení o přestupku se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat jej. Součástí předmětného oznámení byla i fotografická dokumentace a plánec zámeckého náměstí.

16. Magistrát na základě zjištěných informací vydal dne 15. 9. 2015, č. j. MgMT-SČ 056121/PŘ/1682/2015/Lo, příkaz, jímž uznal žalobce z předmětných přestupků vinným, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce (Ing. M. J.) dne 30. 9. 2015 odpor. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 21. 10. 2015 byl žalobce poučen, že během jednání bude mít možnost vyjádřit k věci své stanovisko a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, a to v souladu s ust. § 36 správního řádu. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 26. 10. 2015, a to osobním převzetím doručované zásilky. Dne 2. 11. 2015 se zmocněnec žalobce dostavil na magistrát a při nahlédnutí do správního spisu si pořídil fotokopie správního spisu, a to konkrétně: oznámení přestupku ze dne 21. 7. 2015, č. j. MP-98/PSO/2015, oznámení dopravního přestupku z místa spáchání ze dne 18. 7. 2015, výtisk radaru a fotodokumentace, povolení Policie České republiky DI Teplice k měření rychlosti na rok 2015, seznam míst povolených k měření, ověřovací list č. 8012-OL-70274-14, osvědčení k měření – T. K., a dále oznámení Městské policie Teplice č. j. MP-2-315/2015, úřední záznam ze dne 23. 5. 2015, fotodokumentace, plánec místa spáchání přestupku, oznámení Městské policie Teplice č. j. MP-2-240/2015, úřední záznam ze dne 28. 4. 2015, fotodokumentace a plánec místa spáchání přestupku. Po protokolu o nahlédnutí do spisu následuje ve správním spise protokol o ústním jednání ze dne 18. 11. 2015, ze kterého vyplývá, že k nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Ústní jednání tak proběhlo v nepřítomnosti žalobce a bylo při něm provedeno dokazování listinami založenými ve spise. Magistrát následně správní spis žádnými podklady nedoplnil a dne 9. 12. 2015 přistoupil k vydání rozhodnutí č. j. MgMT-SČ 056121/PŘ/1682/2015/Lo, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a dvěma přestupky dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu mu uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 23. 12. 2015 blanketní odvolání, v němž požadoval zaslání kopie správního spisu, a také požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Magistrát zmocněnce žalobce dne 5. 1. 2016 vyzval k doplnění odvolání, na což zmocněnec žalobce nijak nereagoval.
17. Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
18. Dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
19. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
21. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku – porušení maximální dovolené rychlosti v obci.
22. Dle ust. § 77 přestupkového zákona platí, že: výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
23. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
24. Při posuzování námitky žalobce soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
25. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu specifikace místa a času spáchání skutku - porušení maximální dovolené rychlosti v obci - uvedena následujícím způsobem: „... dne 18. 7. 2015 v 14:25 hodin, v Dubí, ul. Ruská, jako řidič vozidla Jaguar, RZ: „X“ jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem povolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h, přičemž mu byla Městskou policií Dubí naměřena rychlost 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla tedy jmenovanému jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 62 km/h.“ Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tak je nutno vyloučit stěžovatelovu námitku, že i když je přestupek takto vymezen, mohl by být stěžovatel vícekrát stíhán za spáchání totožného přestupku, tedy že by k protiprávnímu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednání mělo dojít dne 18. 7. 2015 v 14:25 hodin v Dubí, ulici Ruská. Není sice vyloučeno, že by se žalobce nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, což ostatně žalobce namítal, ale tento další skutek by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty (byť by se jednalo o porušení maximální dovolené rychlosti v obci) a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku tím pádem lišil.

26. Žalobce současně poukazoval na skutečnost, že není postaveno na jisto, zda se předmětného přestupku nedopustil v úseku, kde není nejvyšší dovolená rychlost omezena dopravním značením na 60 km/h, což doložil fotografií, na níž byla dopravní značkou povolená nejvyšší dovolená rychlost 60 km/h. Na tomto místě soud konstatuje, že odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo podáno dne 23. 12. 2015, přičemž neobsahovalo žádné odvolací námítky, tj. jednalo se o blanketní odvolání. Odvolání žalobce nebylo v zákonné lhůtě, jak avizoval zmocněnec žalobce, doplněno, a to ani přes zaslanou výzvu magistrátu. Pokud žalobce v pozici odvolatele neuplatnil kvalifikovaným a zákonem stanoveným postupem odvolací námítky (proti postupu, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), aniž by mu v tomto cokoli bránilo, sám se tak připravil o možnost, aby správní orgány (odvolací správní orgán, tj. žalovaný) na tyto povinně reagovaly vydáním příslušného rozhodnutí, kde by byly tyto námítky vypořádány. Takovéto námítky pak může stěžejí prvně procesně úspěšně uplatňovat poté, co bylo řízení o přestupcích, kterých se dopustil, pravomocně skončeno (jde o žalobní námítky uplatněné pod body 41 až 45 žaloby). Akceptací takového přístupu žalobce by se zpochybnila sama úloha správního soudnictví, které má v daném případě přezkoumávat to, zda správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy při vydávání žalobou napadených rozhodnutí. Ostatně tomuto názoru žalovaného plně odpovídá i ust. § 71 odst. 1) písm. d) s. ř. s., kde je uvedeno, že žaloba musí obsahovat „žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.“
27. S ohledem na výše uvedené však v daném případě nemohl žalobce uplatnit žalobní body, které jsou ve skutečnosti novými námitkami nahrazujícími námítky odvolací. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 11. 2008, č. j. 54 Ca 3/2008 – 83, který byl publikován se Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2/, ve kterém se uvádí: *„Soud rozhodující o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů ve správním soudnictví totiž není správním orgánem III. stupně, který by měl nahrazovat jejich činnost, jeho úlohou je přezkoumávat v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Je sice pravda, že soudy rozhodující ve správním soudnictví (v rámci tzv. plné jurisdikce) mohou provádět dokazování (§ 77 SŘS), avšak nikoliv za účelem stanovení zcela nového skutkového stavu na základě účastníkem správního řízení uplatnění těch skutečností a důkazů, které nebyly a zároveň ani objektivně (tj. po přihlédnutí k obsahu správního spisu) nemohly být známy správnímu orgánu.“* V opačném případě lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu pochybovat o účelovosti takových tvrzení (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
28. Soud přesto prostřednictvím webových stránek www.mapy.cz za užití aplikace panorama shlédnul celou trasu ulice Ruská v Dubí, a to oběma směry, přičemž se zaměřil na úsek mezi čerpací stanicí OMV a kruhovým objezdem v ulici Ruská č. p. „X“, Dubí, směrem od Teplic. Soudu se přes tuto veřejně dostupnou stránku nepodařilo identifikovat ani jeden dům, zídku či jiný záchytný bod z žalobcem předložené fotografie, kterým by potvrdil, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předložená fotografie pochází z místa měření v ulici Ruská, v Dubí. Soudu proto nezbylo než se spokojit s informací obsaženou v oznámení dopravního přestupku a oznámení podezření ze spáchání přestupku – výstupu z měřicího zařízení o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, která podle žalovaného měla být určena obecně právním předpisem na 50 km/h. Žalobci byla hlídkou policie naměřena laserovým zařízením typu LTI 20/20 TruCAM rychlost 65 km/h, po zohlednění odchylky rychlost 62 km/h. S ohledem na výše uvedené tak žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Tento zjištěný skutkový stav odpovídá ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. I za předpokladu, že by nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku byla 60 km/h, jak tvrdil žalobce, by byl tento přestupek žalobce kvalifikován úplně stejně, tedy dle ust. § 125c odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o silničním provozu. Na základě všech výše uvedených skutečností je nutné námitku žalobce ohledně nedostatečně určeného místa spáchání přestupku posoudit jako nedůvodnou.

29. Obdobně nepřipadná je i související námitka, dle které měl žalovaný do výroku napadeného rozhodnutí doplnit formu zavinění žalobcem spáchaného přestupku. V českém přestupkovém, jakož i v trestním, právu se rozlišují dva druhy zavinění, a to úmysl a nedbalost. K zavedení povinnosti uvádět tento znak přestupku do ust. § 77 přestupkového zákona došlo novelou č. 204/2015 Sb., účinnou od 1. 10. 2015 – tedy až po vydání prvoinstančního rozhodnutí.
30. Žalobce se však mylí, pokud v žalobě tvrdí, že žalovaný, resp. magistrát neuvedl ve výroku prvoinstančního rozhodnutí formu zavinění. Správní orgán I. stupně totiž specifikoval vinu žalobce takto: „... se uznává vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, písm. k) zákona o silničním provozu porušením ust. § 4 písm. c) a § 18 odst. 4 téhož zákona, kterých se z nedbalosti dopustil tím, že ...“. V daném případě magistrát uvedl ve výroku rozhodnutí formu zavinění a splnil povinnost uloženou mu zákonem.
31. Soud s ohledem na výše uvedené tak neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s účinnou právní úpravou a zároveň dospěl k závěru, že výroková část zcela naplňuje požadavky ust. § 77 zákona o přestupcích, neboť obsahuje právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.
32. Dále soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcovými námitkami v tom směru, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce namítal, že magistrát vycházel z podkladů, které mají povahu úředního záznamu.
33. Hlavním kritériem při zjišťování skutkového stavu v rámci správního řízení je zásada materiální pravdy vyjádřená v ust. § 3 správního řádu, dle níž musí správní orgán postupovat tak, aby byl stav věci zjištěn dostatečným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Za zjištění skutkového stavu věci je tak primárně odpovědný správní orgán, který opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012 – 15, dostupný na www.nssoud.cz). Pro řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je navíc zásada materiální pravdy konkretizována v tom smyslu, že správní orgán je i bez návrhu povinen zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Takovéto řízení je výlučně ovládáno zásadou vyšetřovací a dále zásadou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

objektivního, nestranného přístupu, a je to tedy správní orgán, který nese odpovědnost za případné nesplnění této povinnosti.

34. V přezkoumávané věci nenavrhł žalobce, ani jeho zmocněnec, provedení jakéhokoli jiného důkazu, ačkoliv byl žalobce s obsahem správního spisu seznámen, neboť zmocněnec žalobce si dne 2. 11. 2015 pořídil fotokopii správního spisu, přičemž magistrát správní spis jinými podklady nedoplňoval. Protiprávní jednání žalobce bylo podle magistrátu prokázáno listinnými důkazy. S uvedeným závěrem soud souhlasí. V přestupkovém řízení se žalovaný opíral o dva spisy Městské policie Teplice a jeden spis Městské policie Dubí a dále o správní spis Magistrátu města Teplice, přitom vycházel zejména z následujících podkladů: (1) oznámení přestupku ze dne 21. 7. 2015, č. j. MP-98/PSO/2015; (2) oznámení dopravního přestupku z místa spáchání ze dne 18. 7. 2015, (3) výpis z radaru; (4) fotodokumentace k překročení nejvyšší dovolené rychlosti; (5) povolení Policie České republiky DI Teplice k měření rychlosti na rok 2015; (6) seznam míst povolených k měření; (7) ověřovací list č. 8012-OL-70274-14; (8) osvědčení k měření – T. K.; (9) oznámení Městské policie Teplice č. j. MP-2-315/2015; (10) úřední záznam ze dne 23. 5. 2015 a ze dne 28. 4. 2015; (11) fotodokumentace k porušení dopravní značky zákaz vjezdu ze dne 22. 5. 2015, 23. 5. 2015 a ze dne 28. 4. 2015; (12) plánky místa spáchání přestupků; (13) oznámení Městské policie Teplice č. j. MP-2-240/2015; (14) výpis z evidenční karty řidiče – žalobce. Vyjmenované podklady podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 (dostupného na www.nssoud.cz) jsou dostatečné, neboť v citovaném rozsudku je uvedeno, že: „... podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny, zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35).“
35. K námitkám žalobce, že vozidlo řídil jeho přítel a nepřiznal spáchání dvou přestupků – nerespektování zákazu vjezdu, které navíc strážníci ani neviděli, neboť vozidlo bylo zaparkované, soud připomíná, že žalobce ve správním řízení od počátku odmítal podávat při řešení přestupků vysvětlení a k nařízenému ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil. Připočte-li soud k tomu, že své námitky uplatnil až při podání žaloby, lze souhlasit se žalovaným o účelovosti těchto námitek. K tomu soud podotýká, že není třeba, aby zasahující policisté viděli na vlastní oči, jak řidič motorového vozidla nerespektuje dopravní značku zákaz vjezdu za předpokladu, že vozidlo je za touto dopravní značkou zaparkované, jako tomu bylo v předmětném případě. Zaparkované motorové vozidlo za dopravní značkou zákaz vjezdu totiž samo o sobě dokládá, že k nerespektování dopravní značky zákazu vjezdu v předchozím časovém úseku řidičem vozidla muselo dojít.
36. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce ohledně nedůvěryhodnosti zasahujících policistů, kterou žalobce dovedl z podoby úředních záznamů ze dne 28. 4. 2015 a ze dne 23. 5. 2015. Skutečnost, že příslušníci Městské policie Teplice k sepsání nových úředních záznamů využívají uložených vzorů, není podle názoru soudu závadou. Jde o pouhé zjednodušení práce. V tomto ohledu soud souhlasí se žalovaným, že i žalobcem zvolený zmocněnec využívá vzor plné moci či blanketního odvolání, kde pouze mění údaje ve jméne klientů a spisových značek. Není tedy důvod tuto skutečnost hnát do krajností jako je znedůvěryhodnocení sepsaných úředních záznamů zasahujícími policisty, jako není důvod znedůvěryhodňovat blanketní odvolání, která podává zmocněnec žalobce ve správním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. Soud konstatuje, že se žalobci nepodařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění, neboť jak žalovaný, tak magistrát, vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a podrobně se ve svých rozhodnutích vyjádřily ke všem třem spáchaným skutkům. Veškeré námitky žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu je tak nutno vyhodnotit jako nedůvodné.
38. Žalobce dále spatřoval vadu nezákonnosti správních rozhodnutí v tom, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby.
39. Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
40. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se přitom žalovaný nemohl zprostit ani postupem, kdy zástupci žalobce již dne 17. 7. 2015 pro všechny budoucí případy zaslal odkaz na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. Má proto pravdu žalobce, že odkaz na seznam osob, neučiněný navíc v konkrétním případě, ale pro neurčitý počet řízení v budoucnu, je z hlediska procesních požadavků na povinnosti správního orgánu nedostačující. I v případě, že by však žalovaný uvedený postup aplikoval v každém jednotlivém řízení, by takovouto informaci nebylo možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v této individuální věci.
41. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Argumentaci, že nechtěl doplnit odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pakliže by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno“, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení a postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.